

Pûrbahâ-yi Câmî (پوربہای جامی)

(h. 7. Yüzyılın ikinci yarısı)

Horasan şairlerinden olup baba tarafından sülalesinde Câm vilayetinde kadılık yapmış kişilerin bulunduğu belirtilmektedir. Pûrbahâ, Horasan müstevfisi Hâce Vecîhuddîn Zengî b. Hâce Tâhir Feryûmedî'nin methiyecisidir. Argun Han döneminde adı geçen Hâce ile Tebriz'e seyahat etmiş ve orada Humâmuddîn (Humâm) Tebrîzî ile tanışmıştır. Tebriz'de bir süre kalan şair, Sâhib-dîvân Şemsuddîn Cuveynî'yi methetmiş ve ondan himaye görmüştür.

Pûrbahâ-yi Câmî'nin h. 699/1299 yılından sonra vefat ettiği sanılmaktadır.

Ķâni'î-yi Tûsî (قانعى طوسى)

Meliku'ş-şuarâ Bahâuddîn ahmed b. Mahmûd Ķâni'î-yi Tûsî, Moğol istilasını nedeniyle yurdundan göç eden şairlerdendir. 617/1220-21 yılında deniz yoluyla Aden'e vardıldıktan sonra oradan Medine ve Mekke'ye gitmiş, ardından da Bağdat üzerinden Anadolu'ya geçmiştir. Sultan Alâuddîn Keykubâd'dan himaye görmüştür. Alâaddîn Keykubâd'ı ve ondan sonra iktidara gelen Gıyâsedîn Keyhüsrev (634-642/1236-1244) ile İzzeddîn Keykâvus'u (642-678/1244-1279) methetmiştir. Ķâni'î, yaklaşık kırk yıl Anadolu Selçuklu hanedanından himaye görmüştür. Anadolu Selçuklu tarihini manzum olarak yazmış ve eserine *SelcuĶnâme* adını vermiştir. Bu kitabın otuz ciltten ve toplamda üç yüz bin beyitten oluştuğı belirtilmişse de bu eserin pek az kısmı bugüne kalmıştır. Onun, bu eserden başka, Kelîle ve Dimne'yi de yeniden manzum olarak kaleme aldığı belirtilmektedir. Hicrî 672/1273 yılında hayatta olduğu anlaşılan Ķâni'î, Mevlâna'nın vefatı üzerine bir mersiye kaleme almıştır.

İmâmî-yi Herevî (امامى هروى) (öl. h. 686/1287) (Safâ'ya göre: 667/1268)

Radiyuddîn (رضى الدين) Abdullah b. Muhammed İmâmî-yi Herevî, şairliğinin yanı sıra âlim olarak da tanınmıştır. Herat bölgesinin önde gelen şairlerinden olan İmâmî, şiirleriyle Kert hükümdarları ile Kirman sultan ve vezirlerini methetmiştir. Bir süre İsfahan'da ikamet eden İmâmî, Arap dili ve belâgatine vâkıf birisi olup bu konuda haklı bir üne sahipti. Kendi döneminde bazı edebiyatçılar onu Sa'dî'den üstün görmüşlerdir.

İmâmî'nin, şiirlerinin bir araya getirildiğı divanından başka Arapça telifleri de vardır.

İmâmî, kayıtlara göre, 17 Muharrem 686 (4 Mart 1287) tarihinde İsfahan'ın Lincan kasabasında vefat etmiştir.

Mecd-i Hemger (öl. 686/1287)

Hâce Mecduddîn Hemger, aslen Yezdli olup kendi ifadesiyle soyu Sasanilere dayanmaktadır. Salgurlu Atabekleri ile İsfahan hükümdarı Bahâuddîn Muhammed'in hizmetinde bulunmuştur. Hayatının ilk döneminde Atabek Sa'd b. Ebu Bekir b. Sa'd b. Zengi'den himaye görmüştür. Yine kendi ifadesine göre bir süre vezirlik de yapmıştır. İmâmî Herevi ve Sa'dî'nin çağdaşlarından ve akranlarından olan Mejd-i Hemger, güzel gazeller de yazmışsa da özellikle kasidecilikte başarılıdır.